

בית הדין הארצי לעבודה

עב"ל 4653-03-12

המערער

המוסד לביטוח לאומי

-

המשיב

עמרים רחמים

לפני: הנשיאה נילי ארד, סגן הנשיאה יגאל פליטמן, השופטת ורדה וירט - ליבנה

בשם המערער - עו"ד רולן ספז
בשם המשיב - עו"ד יעקב לחיאני

פסק דין

סגן הנשיאה יגאל פליטמן

1. לפנינו ערעור, לאחר מתן רשות הערעור, על פסק דינו של בית הדין האזורי בבאר שבע (השופט יוסף יוספי; בי"ל 49130-05-11), בו התקבל ערעורו של המשיב על החלטת הוועדה הרפואית לעררים (נפגעי עבודה) מיום 1.5.2011 (להלן - הוועדה), אשר קבעה לו נכות יציבה בשיעור של 10%, לפי פריט הליקוי 48 (2) (ז) (1), בגין נזק במיניסקוס בברך.
2. המשיב נפגע בברכו בתאונת עבודה ביום 28.10.2005. בשנת 2008 הגיש המשיב בקשה להחמרת מצב. ועדה רפואית לעררים קבעה כי אין החמרה במצבו. מאז הוחזר עניינו של המשיב אל הוועדה מספר פעמים, על פי הסכמת הצדדים. יצוין כי בהתאם להסכמות הצדדים הוחלף הרכבה של הוועדה פעמיים בתקופה זו. בכל החלטותיה נותרה הוועדה, על כל הרכביה, איתנה בדעתה, כי אין מקום מבחינה רפואית להעניק למשיב, בנוסף על הנכות שהוענקה לו בשיעור של 10% בגין נזק במיניסקוס, גם נכות נפרדת בגין הגבלה ביישור הברך.
3. הוועדה מושא ערעור זה התכנסה מכוח פסק דינו של בית הדין האזורי מיום 23.1.2011 (השופטת יעל אנגלברג-שהם; בי"ל 59058-11-10, להלן - פסק הדין), אשר הורה לוועדה כזאת:

"... העובדה שמדובר בשני סעיפי ליקוי שונים, יש בה כדי להעיד שמדובר בשתי פגיונות שונות המוצאות את ביטוין אצל המערער באותה ברך גם אם ההגבלה ביישור נובעת מהקרע במיניסקוס. יתר על כן, קיומה של הגבלה ביישור בשיעור המקנה למעלה מ-10% או 20% הניתנים על פי נזק למיניסקוס בוודאי שאינה יכולה להיכלל בסעיף הליקוי של הנזק במיניסקוס
..."

בית הדין הארצי לעבודה

עב"ל 4653-03-12

לאור האמור, לא מצאתי בדברי הוועדה כל הסבר להחלטתה מפני מה אין להעניק נכות נפרדת, כאמור בפסק הדין מיום 12/07/2010, בגין כל אחד מהליקויים. משכך, הנני מורה כי עניינו של המערער יוחזר לדיון בפני הוועדה הרפואית לעררים, על מנת שתקבע את אחוז הנכות בהתחשב בכל אחד משני סעיפי הליקוי. ב"כ המערער יוזמן להציג טענותיו בפניה. החלטת הוועדה תהיה מנומקת".

4. הוועדה שהתכנסה מכוחו של פסק הדין קבעה כך:

"הוועדה עיינה בפסק הדין מיום 21/03/2011 ומתייחסת אליו. מאחר ומדובר בהחלטה שיפוטית נטולת כל היגיון רפואי הוועדה פונה לבית המשפט להחליט על אחוזי הנכות שיוענקו עקב ההגבלה של 10% ביישור הברך. הוועדה חוזרת ומסבירה שהעדר היישור המלא של הברך נובעת ישירות מהפגיעה במניסקוס ולפיכך אין היגיון רפואי בהענקת אחוזי נכות עקב הפגיעה במניסקוס ובנפרד עבור העדר יישור".

5. המשיב ערער על החלטת הוועדה לבית הדין האזורי. בית הדין האזורי קיבל את הערעור, וקבע כי הוועדה לא התייחסה כנדרש להוראות פסק הדין, וכי הוועדה התחפרה בעמדתה כאשר קבעה כי ההגבלה ביישור הברך נובעת מהקרע במניסקוס, ולכן לדעתה אין מקום להעניק למערער נכות בהתאם לשני סעיפי ליקוי שונים. מכאן הסיק בית הדין האזורי כי הוועדה נעולה בדעתה, ועל כן קבע כי עניינו של המשיב יוחזר לוועדה, שתשב בהרכב חדש. בית הדין העיר, ביחס להפנייתה של הוועדה, כי אין מקום שבית הדין יקבע בעצמו את אחוזי הנכות של המשיב, וכן הביע את מורת רוחו מסגנונה של הוועדה, המהווה לדידו התרסה כלפי האמור בהוראות פסק הדין.

6. המערער (להלן - המוסד) ביקש רשות לערער על פסק דינו של בית הדין האזורי, וטען כי הוועדה נימקה היטב מדוע לדעתה, בהתאם למומחיותה הרפואית, אין מקום להעניק נכות נפרדת בגין ההגבלה ביישור בברך, אשר נובעת לדעתה ישירות מהנזק למניסקוס, וכי מדובר בהחלטה רפואית בה בית הדין לא יתערב.

7. בהחלטה מיום 9.5.2012 התבקשה תגובת המשיב לבקשה. המשיב הגיב, כי למעשה ערעור המוסד היה צריך להיות מוגש על פסק הדין שמכוחו ישבה הוועדה, אולם משהמוסד לא ערער על פסק דין זה, הפך פסק הדין לחלוט. עוד טען בהקשר זה כי המוסד הסכים להחזרת העניין לוועדה בפעמים הקודמות, באותה עילה, ולא ברור מדוע הפעם שינה עמדתו. עוד טען המשיב, כי בהתאם להלכה הפסוקה,

בית הדין הארצי לעבודה

עב"ל 12-03-4653

- מקום בו חוסה הנפגע תחת שני סעיפי ליקוי, גם אם הגורם להם הוא אחד, יש מקום לקבוע נכות עבור שני סעיפי הליקוי בנפרד.
8. בהחלטה מיום 17.5.2012 ניתנה רשות הערעור, וניתנה לצדדים רשות להשלים טענותיהם. הצדדים לא הגישו השלמת טיעון, ומשכך נפנה למתן פסק הדין.
9. לאחר שעיינו בבקשת רשות הערעור, בתגובת המשיב ובכל חומר התיק, הגענו לכלל מסקנה כי דין הערעור להתקבל. הוועדות כולן, שישבו בעניינו של המשיב, שבו וחזרו פעם אחר פעם על עמדתן, לפיה במקרה של המשיב ההגבלה ביישור נובעת כולה אך ורק מהנוק למניסקוס. לפיכך, לדידה של הוועדה, הענקת סעיף נפרד בגין ההגבלה ביישור הברך משמעותה תהא הענקת כפל נכות עבור אותה פגימה. עמדתה זו של הוועדה ניתנה בהתאם לסמכותה ועל פי מומחיותה הרפואית. ואכן, אין זה מתפקידו של בית הדין להתערב בהחלטות רפואיות של הוועדה.
10. ודוק. משמעות קביעתה של הוועדה במקרה זה, אינה כי לדעת הוועדה בכל מקרה לא ניתן להעניק את שני סעיפי הליקוי האמורים ביחד, גם כאשר שניהם נובעים מפגיעה באותה הברך, אלא משמעות החלטתה של הוועדה הינה כי במקרה ספציפי זה בלבד, ההגבלה ביישור בברכו של המשיב נובעת כולה אך ורק מהנוק למניסקוס. משכך הסבירה הוועדה, כי אין היגיון רפואי, במקרה זה, להעניק את שני פריטי הליקוי הללו גם יחד.
11. באשר לטענת המשיב ייאמר, כי העובדה שהמוסד הסכים להחזרת העניין לוועדה בפעמים הקודמות, על מנת שתשקול הענקת שני פריטי הליקוי, אין בה כל פגם, ואינה מעידה על טעות כלשהי מצידו. כמו כן אין מניעה להגשת ערעור זה, לאחר שהוועדה שבה והסבירה מדוע היא דבקה בעמדתה כי אין כל הגיון רפואי במקרה זה להענקת שני פריטי הליקוי בגין אותה פגימה.
12. באשר לסגנונה של הוועדה בהחלטתה יוער, כי אמנם לא היה מקום להתנסחות בסגנון הזה.

בית הדין הארצי לעבודה

עב"ל 4653-03-12

13. לאור האמור מצאנו, כי לא נפל פגם משפטי בהחלטת הוועדה, ומשכך אין מקום להחזיר אליה את עניינו של המשיב.

14. **סוף דבר** - הערעור מתקבל. פסק דינו של בית הדין האזורי - בטל. אין צו להוצאות.

ניתן היום, ל' סיון התשע"ב (20 יוני 2012), בהעדר הצדדים ויישלח אליהם.

ורדה וירט-ליבנה,
שופטת

יגאל פליטמן,
סגן נשיאה

נילי ארד,
נשיאה, אב"ד